

Druhá kapitola

JAGGER

Jedného dňa nezlyhám a všetci z toho budete pať.

A kurva. Fakt ten týpek práve hodil tú peknú malú blondínku z móla?

Zbavil som sa ryšavky v náručí a preskočil posledné dva schody na mólo. *Utekaj.* Rýchlymi krokmi som sa blížil k zábradliu na mieste, kde spadla. *Chod'. Rýchlejšie.*

Ten chuj ju hodil do vody, aj keď ho prosila, aby to neurobil. Čo má v hlave nasraté? Naskočila mi husia koža, keď vykrikla, a ten zvuk sa vo mne rozliehal ešte dlho potom, čo ju zakryla voda.

Odstrčil som toho ožrana, ktorý tam postával a civel, akoby ju sám nezhodil z šesťmetrového móla do vody. Vlny sa dnes s nami nemaznali, mútili vodu, ktorá zvyčajne bývala číra. Vyliezol som na zábradlie, zabalansoval na hrane a hľadal na hlädine. *No tak, Vtáčatko, kde si?*

Tam.

Jej blondé vlasy sa na neoceniteľnú sekundu objavili na hladine, kým ju vlna opäť stiahla dole, ale bolo to dosť dlho na to, aby vykričla.

„Choď pre pomoc!“ okríkol som toho zaskočeného idiota, ktorý, súdiac podľa prekvapeného výrazu, možno konečne pochopil, čo urobil.

Vykročil som do prázdna a mával rukami, aby som spomalil svoj dopad. S hlbokým nádychom som prerazil hladinu a s brutálnou silou sa ponoril.

Bezvýsledne som prehľadával okolie, kým som nemusel ísť na hladinu nadýchnuť sa. Po jednom nádychu sa prihnala vlna a tlačila ma smerom k pláži, preč od miesta, kde som ju videl. Do čerta s tým. Bez nej neodídem.

Slaná voda ma štipala v očiach, keď som sa ponáral a kopal hlbšie. *Tam je!* Bezvládna, ruky napoly zdvihnuté, jej vlasy sa vznášali ako morbidna svätožiara, keď jej blondé pramene zachytili cez vodu slnečné lúče. Kurva. Neprišiel som neskoro. Odmietal som zlyhať. Nie v tomto.

Priplával som k nej, chytil som ju jednou rukou okolo pása a zúrivo som kopal, aby som nás dostal na hladinu. Plúca ma pálili. Dajte mi korčule a ľad a zdecimujem každého, ale vo vode som bol priemerný. Priemernosť som nezládal dobre.

Vynorili sme sa na vzduch. Otočil som sa na chrbát, pritiahol si ju tvárou nahor k hrudi a začal plávať k brehu. Preliala sa cez nás vlna, vrazila mi vodu do nosa, ale dostal som nás naspäť nad hladinu a stále som ju držal v pevnom zovretí. Nedýchala, ale zatiaľ nebola modrá.

Nohami som zavadil o jej sukňu, tak som ju rozviazal a nechal ju uniesť prúdom. Ešte pár desiatok istých, ráznych kopnutí a dostali sme sa do bodu, kde nás vlny prestali ubíjať a začali

nás viesť bližšie k brehu. Ešte jedna minúta. Prežije ešte jednu minútu.

Keď som pod nohami zacítil piesok, ovalila ma nesmierna úľava. Zdvihol som ju na ruky tak, aby si hlavu opierala o moje rameno. *Stále, kurva, nedýcha.*

Pretláčal som sa cez odpor vody. „Kámo! Je v poriadku?“ opilec sa spýtal z brehu. Mal šťastie, že som mal v tej chvíli plné ruky.

„Prac sa mi z cesty,“ zasyčal som a pretlačil sa okolo neho. Dostal som sa na pláž, kde som ju položil a skontroloval, či dýcha. Nič.

Sklonil som hlavu na jej hrud'. Počul som jej slabý tlkot srdca.

Ďakoval by som Bohu, keby som veril, že existuje.

Zaklonil som jej hlavu a po prvý raz v živote som si nevsímal, ako vyzerá žena, ktorej pery sa dotknú mojich. Chytil som jej nos, stiahol sánku nadol a potom som priložil ústa na tie jej a dýchal za nás oboch. Počítal som vdýchnutia a rukou položenou na jej hrudi hľadal drahocenný tlkot srdca.

„No tak, Vtáčatko.“

Trvalo niekoľko večných sekúnd, kým sa rozkašľala a z úst jej vyprskla voda. Obrátil som ju na bok, zvyšok zo seba dostala v záchvate dávenia, jej drobné telo sa zmietalo v krčoch.

Adrenalín ma opustil a zostalo len vyčerpanie. Nezomrela. Žila. Nezlyhal som. Keď dokašľala, otočil som ju na chrbát a sledoval, ako sa jej dvíha hrud', akoby mala každú chvíľu prestať. Keď sa roztrasene nadýchla, naklonil som sa nad ňu.

Páni, zblízka mala presne takú dokonalú tvár, ako som čakal. Malé, jemné črty a plné pery. Videl som ju, keď som behal po pláži, ale myslel som si, že bude ako Monetova maľba – pekná z diaľky, no zblízka úplná špata – ako väčšina dnešných báb. Mýlil som sa.

Bola krásna a nie tým falošným, umelým spôsobom. „Hej, si v pohode?“ spýtal som sa.

„Ďakujem,“ zašepkala sladkým južanským prízvukom a v šoku vypleštila oči. Nemal som slov. Zelená. Panebože, jej obrovské oči svietili tou najjasnejšou bledozelenou, akú som keddy videl, olemovanou farbou zelených listov. Srdce mi poskočilo a potom začalo búšiť ako splašené. Prešiel som si piercingom po zuboch, onemel som prvýkrát od... odjakživa a pripomenul som si, že neverím na lásku na prvý pohľad ani na ten šialený hlas v mojej hlave, ktorý jasne hovoril: „Moja.“ Vyjavene na mňa pozerala. „Pán Kalifornia?“

Čo? Usmial som sa. „Nie tak celkom. Som z Colorada. Našťastie nás aj tam učia dýchanie z úst do úst.“

Zalapala po dychu a zdvihla sa na lakte. „Z úst – mám priateľa!“

Pobúrenie. Urazila sa? „A... on by mal námietky proti tomu, že som ti zachránil život?“

Niekoľkokrát zažmurkala a pootvorila ústa. *Nemysli na jej pery.* „N-N-nie. Len by sa mu veľmi nepáčilo, že sa mojich úst dotkol niekto iný.“ Ako sa dvíhala do sedu, začala dychčať a oči sa jej divne zaleskli.

Schmatol som najbližšiu osušku, bolo mi jedno, že patrí Mastersovi, nech už je kdekoľvek. Omotal som jej ju okolo pliec, potom som ju jednou rukou nezvyčajne nežne chytil za tvár. Nie som *nežný* typ chlapa. Ani náhodou. Som skôr ten typ, čo si bez námahy s niekým vrzne a do rána na ňu zabudne. „Tak sa ho nabudúce najskôr spýtam, okej?“

Prikývla a pritiahla si nohy k hrudi. „Zachránil si ma.“

„Topila si sa.“

Padol na nás tieň. Prišiel ten idiot. „Počuj, kámo, to bolo tak cool, ako si...“ Postavil som sa a s otočkou a zotrvačnou silou